

Un contrast impresionant între Ființa lui Dumnezeu și acțiunile Sale

Cum Se prezintă Dumnezeu în Isaia 40-48

Gerd Pohl

© G. Pohl, Online începând de la: 10.09.2020, Actualizat: 10.09.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Contextul istoric (Isaia 36-39)

Isaia a trăit în timpul lui Ezechia, unul din puținii împărați din Iuda temători de Dumnezeu. El a trebuit să fie martor ocular la felul în care împărăția de nord a lui Israel a încetat să existe. Armata asiriană condusă de Sanherib a cucerit Israelul, împărăția de nord, împreună cu capitala Samaria și a deportat pe locuitori. După aceea Ezechia a fost martor ocular cum Ierusalimul, capitala împărăției de sud a Iudeii a rămas cruțat de ocupare în timpul asedierii lui de către asirieni. Dumnezeu a intervenit prin rugăciunea lui Ezechia și încrederea lui în Dumnezeu sub contribuția profetului Isaia. Oștirea asiriană a fost nimicită (Isaia 36-37).

Câțiva ani mai târziu Ezechia a prezentat toate comorile lui vizitatorilor din Babilon. Prin Isaia i se face cunoscut din partea lui Dumnezeu că într-o zi toate vor fi duse în Babilon (Isaia 39). La numai aproximativ 90 de ani după aceea a venit Nebucadnețar, împăratul din Babilon, a cucerit în cele din urmă Ierusalimul, a dus captivi pe locuitorii lui în țara sa și în cele din urmă a distrus Templul.

Probabil și din acest motiv următoarele nouă capitole (Isaia 40-48)¹ ale profetului Isaia sunt dedicate unei profeții despre sfârșitul captivității babiloniene. Cu aproximativ 160 de ani ele anunță dinainte vestea bună (Isaia 40,9) că Dumnezeu va trezi pe împăratul persan numit deja cu numele Cyrus, care va vesti sfârșitul captivității de șaptezeci de ani și va face posibilă reîntoarcerea în țară (Isaia 43.14; 44.26-45.1; 48.20). În timpul acela nu era nici cea mai mică aluzie în acest sens, însă și Iuda își va pierde țara și va ajunge în captivitate din cauza lipsei de credincioșie (Isaia 48.8-11) și a idolatriei (Isaia 48.5). Cu toate acestea Dumnezeu poartă grijă cu făgăduințele Lui, ca să zicem așa trimite mai dinainte mângâierea Sa pentru acest timp (Isaia 40.1). Cel puțin așa încep aceste capitole.

Nu face Dumnezeu la fel deseori în viața ta și a mea? Ascultăm noi ce vrea Dumnezeu să ne spună personal și ca popor al Lui? Cunoaștem noi pe Dumnezeul nostru și făgăduințele Lui și suntem noi echipați și pentru timpurile în care noi ajungem în situații de viață grele, uneori chiar din vină proprie?

1. Suveranitatea lui Dumnezeu și imposibilitatea de a înțelege

Cum îți imaginezi tu de fapt pe Dumnezeu? Ce imagine a Lui ai tu? Ce părere ai tu, cum Se comportă Dumnezeu cu noi oamenii la modul cel mai general? Cum procedează Dumnezeu când este vorba de poporul Său sau când este vorba de tine personal?

1.1 Dreptul exclusiv al lui Dumnezeu la revendicare absolută

Este remarcabil că în aceste capitole Dumnezeu Se prezintă deseori ca fiind singurul Suveran, neîngrădit, atotputernic. Aceasta arată mărimea lui Dumnezeu, măreția Lui și *distanța* nesfârșită de mare față de noi oamenii. Așa spune Dumnezeu clar și precis despre Sine Însuși:

- Dumnezeu este veșnic (Isaia 40.28; 1Ioan 5.20).

- Dumnezeu este sfânt (Isaia 40.25; 41.14,16,20; 43.3,14,15; 45.11; 47.4; 48.17; *Apocalipsa 3.7*).
- Dumnezeu este singurul Dumnezeu (Isaia 43.10,11; 44.6,8; 45.5,6,18,21,22; 46.9; *Faptele apostolilor 4.12*). Nu există un alt Dumnezeu și El nu tolerează un alt dumnezeu alături de El.
- Dumnezeu este incomparabil (Isaia 40.18,25; 46.5). El nu poate fi comparat cu nimeni, cu nici un alt dumnezeu (idol).
- Dumnezeu este neschimbabil (Isaia 41.4; 43.10,13; 46.4; 48.12; *Evrei 13.8*). El este același, rămâne de nezguduit același în Sine Însuși.
- Dumnezeu este Cel dintâi și Cel de pe urmă (Isaia 41.4; 44.6; 48.12; *Apocalipsa 1.17*).
- Dumnezeu este gelos (Isaia 42.8; 48.11; *Ioan 5.23*). El veghează asupra onoarei Lui și El nu o dă altuia.

Noul Testament ne revelează că acestea sunt valabile în aceeași măsură și pentru Domnul Isus, căci El este Dumnezeu.²

Afirmațiile, pe care Dumnezeu le face aici despre Sine Însuși, sunt în primul rând o înștiințare clară adresată presupușilor mulți dumnezeu și idoli, pe care oamenii și i-au născocit și de la care ei speră să primească ajutor. Însă dumnezeii morți nu pot ajuta. În realitate te faci dependent de bunul-plac al lor, care apoi domină viața după bunul plac. De aceea acești dumnezei trebuie satisfăcuți cu tot ce este posibil. Cele mai multe religii își imaginează dumnezeii lor în felul acesta (Isaia 42.17; 44.9-20; 45.20,21; 48.5).

Pe de altă parte este o atenționare adresată poporului Său. Lor trebuie să le devină foarte clar, că ei au un Dumnezeu căruia nimeni nu poate să-l prescrie ceva. Și noi suntem solicitați să ne întrebăm de cine ne facem dependenți și de la cine sperăm să primim sprijin și compasiune în viața noastră. Ne încredem noi în tot felul de lucruri materiale, posesiuni, capital, concepție despre lume, felul de gândire, și în noi înșine sau ne încredem într-un Dumnezeu atotputernic?

1.2 Activitatea neîngrădită suverană a lui Dumnezeu

Unii cred într-adevăr într-un astfel de Dumnezeu atotputernic, gândesc însă că El nu (mai) intervine în cele ce se petrec în lume, deci El este pasiv. În aceste capitole stau neobișnuit de des afirmații că Dumnezeu este foarte clar un Dumnezeu care acționează efectiv. Astfel se spune concret despre El:

- *Dumnezeu vestește* (Isaia 40.9,21; 41.22,23,26; 42.9,12; 43.9,12; 44.7,8; 45.19,21; 46.10; 48.3,5,14,20), și aceasta o face dinainte. Aceasta nu o poate face nici un alt dumnezeu. El are mesaje pentru noi.
- *Dumnezeu creează* (Isaia 40.26,28; 41.20; 42.5; 43.1,15; 45.7,8,18; 48.7). El este Creatorul creativ, bogat în idei și înțelept în trecut, prezent și viitor. El a creat la început creația și El inventează încă lucruri noi surprinzătoare (Isaia 43.19; 48.6).
- *Dumnezeu lucrează, face, execută* (Isaia 41.4,20; 42.16; 43.7,13,19; 44.2,23,24; 45.7,12,18; 46.4,10,11; 48.3,11,14). Lucrarea lui Dumnezeu are loc suveran în orice privință și nimeni nu o poate împiedica.

Dacă poporul lui Dumnezeu ajunge în captivitate și este eliberat din ea după 70 de ani, prin aceasta trebuie să devină clar că numai acest unul singur Dumnezeu este la lucru. Aceasta este valabil fără nici o excepție și pentru toate evenimentele din lume, dar și pentru viața personală a ta și a mea. Ești tu conștient că Dumnezeu este un astfel de Domn absolut, suveran peste viața ta?

2. Apropiere lui Dumnezeu de noi oamenii

2.1 Dumnezeu este Răscumpărătorul și Salvatorul

Probabil acum îți este frică să te apropii de un astfel de Dumnezeu, căci nu poți exista înaintea unui astfel de Dumnezeu. De aceea ca și contrast la primul verset din capitolul acesta găsim multe versete care revelează o cu totul altă latură a Dumnezeului nostru. Astfel devine foarte des clară dorința lui Dumnezeu și căutarea Lui după noi oamenii. Aceasta se arată mai întâi în aceea că El dorește să fie Răscumpărătorul și Salvatorul poporului Său, în ciuda nenumăratelor eșecuri ale poporului. Această afirmare despre Dumnezeu și activitatea Lui îndurătoare față de noi oamenii nu stă în nici o altă carte a Bibliei așa de des precum este în acest capitol și în întreaga carte Isaia.

- Dumnezeu este *Răscumpărătorul* (Isaia 41.14; 43.1,3,14; 44.6,22-24; 47.4; 48.17,20), El vrea să plătească și să elibereze.
- Dumnezeu este *Salvatorul* (Isaia 42.22; 43.3,11-13; 44.17,20; 45.8,15,17,20-22; 46.2,4,7,13; 47.13,14), El dorește să ajute, să protejeze și să vindece.

2.2. Dumnezeu este un Dumnezeu cu totul personal

Punctul culminant în aceste capitole este fără îndoială, că Dumnezeu dorește să fie foarte personal și aproape de poporul Său și de fiecare om, și aceasta cu toate că ei l-au creat multe neplăceri cu păcatele lor (Isaia 43.24). Așa a spus Dumnezeu în bunătatea și harul Lui poporului Său de atunci și așa spune El astăzi ție și mie:

- Eu sunt Dumnezeul tău (Isaia 41.10; 43.3; 48.17).
- Eu te-am ales (Isaia 41.9; 44.2).
- Eu te întăresc (Isaia 41.10).
- Eu te ajut (Isaia 41.10,13,14).
- Eu te sprijin (Isaia 41.10).
- Eu te apuc de mână (Isaia 41.13; 42.6; 45.1).
- Eu te ocrotesc (Isaia 42.6).
- Eu te-am răscumpărat (Isaia 43.1; 44.22).
- Eu te chem pe nume (Isaia 43.1; 45.3,4).
- Eu sunt lângă tine (Isaia 43.2).
- Eu sunt cu tine (Isaia 41.10,13; 43.5).
- Eu te iubesc (Isaia 43.4).
- Eu nu te uit (Isaia 44.21; 49.15).
- Eu te port până la adânci bătrânețe (Isaia 46.3,4).
- Eu te învăț spre folosul tău (Isaia 48.17).

- Eu te călăuzesc pe drumul tău (Isaia 48.17).
- Nu te teme (Isaia 40.9; 41.10,13,14; 43.1,5; 44.2).

Probabil sunt mult mai multe de descoperit în capitolul acesta. Versetele enumerate sunt deja o mulțime impresionantă și vorbesc în chip minunat prin ele însele. De fapt nu mai trebuie adăugate alte cuvinte. Cu câtă dragoste și îndurare vorbește Dumnezeu aici poporului Său și prin aceasta și nouă. Nenumărați creștini au găsit deja mângâiere și încurajare în aceste afirmații, ceea ce eu însumi personal pot confirma. În mod deosebit Isaia 43.1 („Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești al Meu”) este unul din versetele Bibliei cel mai bine cunoscut, deosebit de încurajator și de încredere. Nu în zadar capitolele acestea, respectiv întreaga parte a treia din Isaia (Isaia 40-66) este denumită cartea mângâierii din Biblie. Este copleșitor câtă osteneală Și-a făcut Dumnezeu cu poporul Său de atunci, cu toate că El știa că numai o parte mică a poporului Său va fi dispus să se reîntoarcă în țară (Ezra 1-2). Dumnezeu este un Dumnezeu foarte personal, este Dumnezeul tău propriu. Cunoști și trăiești tu așa pe Domnul tău?

Atotputernicia lui Dumnezeu împotriva îndurării lui Dumnezeu? – Distanță față de Dumnezeu contra apropierii lui Dumnezeu?

Nu vedem noi aceste două aspecte stând într-un contrast mare sau probabil chiar contrare? Pot fi aceste două aspecte simultan valabile? Pe de o parte ne devine clară distanța extremă față de Dumnezeu, pe de altă parte apropierea personală de nedescris. Cum pot fi posibile acestea în același timp? Noi înșine suntem deseori înclinați să avem o imagine unilaterală a lui Dumnezeu, în funcție de ceea ce se potrivește mai bine într-o anumită situație.

Pentru mulți oameni aceasta este o problemă foarte mare. Unul din reproșurile cele mai frecvente de a crede în Dumnezeu este pentru unii oameni întrebarea cum poate fi că un Dumnezeu atotputernic și totodată iubitor permite suferință personală (nemeritată) și nu o împiedică. Unii și-au pierdut complet credința în Dumnezeu prin loviturile sorții în viață. Însă Dumnezeu nu este un automat de dorințe, de la care noi primim prin apăsare pe buton ceea ce ne place sau ne este plăcut. Bunătatea sau ajutorul în greutăți și probleme le primim cu plăcere, dar ceea ce este neplăcut, împotrivor sau chiar suferința nicidecum nu le acceptăm. De aceea Dumnezeu trebuie neapărat să le țină departe de noi. Dar dacă totuși ne lovesc, în mod natural Dumnezeu este vinovat de aceasta și din cauza aceasta trebuie tras la socoteală. Dumnezeu pe banca acuzaților? De fapt de neimaginat.

Să nu credem minciuna că nouă creștinilor, dacă avem suficientă credință, ar trebui să ne meargă numai bine în viață sau să avem succes. Dumnezeu spune categoric în Isaia 45.7: „Cel care întocmesc lumina și creez întunericul, care fac pacea și creez nenorocirea; Eu, Domnul, fac toate acestea.” Iov este un exemplu potrivit pentru faptul că planurile lui Dumnezeu se împlinesc foarte personal și individual. Deseori tocmai oamenii care au fost încercați și s-au dovedit veritabili sunt cei care slujesc altora spre bine (Iacov 1.2-4,12). Dumnezeu nu numai permite să aibă loc ceva (o astfel de formulare nu este în Biblie), ci El lucrează totul activ, chiar dacă uneori o fac oamenii sau satan. Este însă total exclus ca păcatul să vină de la Dumnezeu. Niciodată Dumnezeu nu are ceva a face cu păcatul. Dacă totuși are a face, atunci Dumnezeu pricinuieste răul numai în sensul de nenorocire sau

suferință (Iov 2.10; Eclesiastul 7.14; Isaia 45.7; Plângerile lui Ieremia 3.38; Amos 3.6).

În timpul acela Dumnezeu a hotărât captivitatea pentru poporul Său, dar a oferit totodată mângâiere și a vestit sfârșitul ei. Același Dumnezeu, care domnește suveran, nu Se lasă influențat de nimeni și nu are nevoie de nici un colaborator (Romani 11.34), este același Dumnezeu care vrea să fie întotdeauna foarte aproape de tine și de mine (Matei 28.20). Dumnezeu nu ne făgăduiește niciodată nouă ca creștini o viață ușoară, însă ne făgăduiește apropierea Sa intimă, personală. El nu împiedică greul în viața noastră, ci El merge cu noi „prin apă și prin foc” (Isaia 43.2). El nu ne scutește de conflicte și încercări, dar El ne lasă să facem experiențe personale cu El în acestea, în care noi ne putem adevăra și crește.

Dumnezeul nostru este așa de atotputernic, că El are totul în mâna Sa – creația, evenimentele de importanță mondială, popoarele, dar și viața ta și a mea personală. Dar aceasta înseamnă totodată dragoste, har, îndurare și apropiere de nedescris, niciodată o soartă oarbă, la întâmplare. Putem avea parte în viață de ceva lucrat de Dumnezeu în suveranitatea Sa, și noi nu înțelegem, nu vedem nici un sens în aceasta. Probabil pierdem deodată locul de muncă, sănătatea sau o persoană iubită, însă totodată trebuie să devenim conștienți și putem trăi că în astfel de împrejurări Dumnezeu este în mod deosebit aproape de noi. Exemplul lui Iov ne arată cum este cu adevărat Dumnezeul nostru: „plin de milă și îndurător” (Iacov 5.11).

Însă Dumnezeu nu trebuie să Se explice, și în limitarea noastră nu ar fi posibil să înțelegem totul. Răspunsul lui Dumnezeu dat lui Iov încercat prin suferință nu este o explicație exactă, ci este revelarea mărimii lui Dumnezeu cu scopul ca pe această bază să poată avea loc o relație reală cu noi oamenii. Dumnezeu este nemărginit de mare și noi suntem foarte mici; Dumnezeu este drept și noi suntem păcătoși și avem nevoie de răscumpărare. Fiind conștienți de aceasta putem profita de îndrumările lui Dumnezeu în viața noastră. Însă uneori noi dorim să ne prezentăm ca Dumnezeu și gândim că știm de ce un lucru sau altul are loc în lumea aceasta sau în viața unui om, și nu vedem că Dumnezeu are gânduri și planuri mult mai înalte decât noi le-am fi putut gândi sau imagina vreodată (Isaia 55.8,9). Totodată gândurile lui Dumnezeu cu poporul Său și cu noi personal sunt totdeauna spre pace și fericire și se întind până în viitor (Ieremia 29.11).

Din punctul de vedere nou-testamental toate cele spuse până aici sunt valabile și pentru Domnul nostru Isus. Contrastul la care ne-am referit este numai în gândirea noastră și limitarea noastră, dar nu la Dumnezeu. Cheia și răspunsul este această Persoană, Domnul nostru Isus, „Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei nelegiuți” (Romani 5.6). „Noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1). Dacă te vei îndoii de Dumnezeu cu privire la căile Lui cu tine, atunci să privești faptul că Dumnezeu a dat pe Fiul Său într-o judecată a păcatului, foarte îngrozitoare pentru Domnul nostru (Romani 8.3). Un Dumnezeu suveran jertfește pe Fiul Său preaiubit, pentru ca El să ne poată da întreg harul Său și îndurarea Sa în locul judecății meritate (Romani 5.10). Nu este acesta un răspuns impresionant? Acum este rezolvată această contradicție. Nu degeaba în următoarele capitole din Isaia se vorbește despre Robul lui Dumnezeu care va veni, care va trebui să sufere (Isaia 53).

Dacă în viața noastră nu decurge așa cum ne-am imaginat, atunci putem ști „că necazul

lucrează răbdare și răbdarea experiență și experiența speranță” (Romani 5.3b-4). Ai gândit tu în anumite situații că Dumnezeu este împotriva ta? Ai presupus tu deja că în anumite situații Dumnezeu te pedepsește după câte se pare pentru păcatele înfăptuite, așa cum au gândit prietenii lui Iov despre Iov, sau că Dumnezeu este nedrept când El pune greul asupra ta, așa cum Iov însuși gândea? Însă Dumnezeu niciodată nu pedepsește de două ori. Dreptatea lui Dumnezeu a pedepsit deja, și anume pe propriul Său Fi: „dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8).

Niciodată nu ar trebui să-L privim pe Dumnezeu unilateral. Uneori ne gândim la Dumnezeu numai ca la un Dumnezeu sfânt și drept, care trebuie să aducă judecata. Aceasta este adevărat, însă în principal aceasta este valabil numai pentru oamenii care resping conștient pe Dumnezeu. Atât pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu cât și pentru noi creștinii credincioși înseamnă că în căile Sale de guvernare Dumnezeu ne învață, ne educă și ne transformă spre bine, deci ajunge la țelul Său cu tine și cu mine. Pe de altă parte noi putem trece cu vederea această latură și să ne gândim numai la un Dumnezeu al dragostei, care întotdeauna este milos cu noi. Și aceasta este o sută de procente adevărat. Dumnezeu este nesfârșit de bun și plin de îndurare cu noi (Mica 7.18,19; Psalmul 103.8-13). Altfel demult noi am fi terminați.

Însă în acest caz uităm că Dumnezeu nu poate tolera păcat în viața noastră. Dumnezeu nu poate închide un ochi. Ambele aspecte sunt exprimate deosebit de clar la crucea Domnului nostru Isus Hristos. Acolo păcatele noastre au fost puse pe Domnul nostru și judecate, și acum Dumnezeu ne poate ierta fără îngrădire. Domnul Isus a luat asupra Sa depărtarea de Dumnezeu, pricinuită de păcatele noastre, și prin aceasta a biruit. Acum nici un păcat, nici un eșec nu ne mai desparte de Dumnezeul sfânt.

Țelul în acțiunile lui Dumnezeu este ca poziția, care ne-a fost dăruită prin Domnul Isus, să se vadă și în practica vieții noastre. Planul lui Dumnezeu cu poporul Său și cu noi este: „Așa zice Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te învață ce îți este de folos, care te călăuzește pe calea pe care să mergi” (Isaia 48.17). Suveranitatea lui Dumnezeu și apropierea lui Dumnezeu în combinație ne garantează o acționare bine gândită, clarvăzătoare, înțeleaptă, folositoare și înțeleaptă, pe de o parte, și pe de altă parte o acționare plină de dragoste, de bunătate, purtătoare de grijă și milostivă a Domnului nostru cu noi. El dorește să ne schimbe în sens pozitiv. „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.28,29).

La Dumnezeul nostru nu este un contrast contradictoriu, ci ambele laturi sunt în armonie desăvârșită, și în acțiunea Lui față de noi. Dacă ținem seama de aceasta, noi ca și creștini credincioși putem numai să spunem împreună cu Pavel: „Ce vom spune deci față de aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fi, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El? Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și,

mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? ... Pentru că sunt convins că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8.31-39).

„O, adânc al bogăției și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! ... Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie gloria pentru totdeauna! Amin” (Romani 11.33-36).

Nu este aceasta o mângâiere adevărată? Nu sunt acestea promisiuni de neînțeles și făgăduințe pentru viața ta și a mea? Nu ne încurajează aceasta să încredințăm viața noastră o sută de procente unui astfel de Dumnezeu minunat și să ne încredem în călăuzirea Lui în viață? Noi nu trebuie să mai avem nici o urmă de teamă sau îndoială înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne mână, așa cum fac alți dumnezei, prin amenințări cu judecata și frica de pedeapsă. Dumnezeu ne încurajează prin făgăduința Sa de a fi foarte aproape de noi, cu urmarea că noi dorim să fim în apropierea lui Dumnezeu, într-adevăr cu respect dar cu plăcere. El dorește o relație reală, profundă și partășie cu noi. Din punct de vedere nou-testamental aceasta merge mult mai departe. Dumnezeu Tatăl, Domnul Isus și Duhul Sfânt locuiesc în noi (Ioan 14.23; 1. Corinteni 3.16; 2. Timotei 1.14). Dumnezeu este acum pentru noi un Tată iubitor (Ioan 16.27), care vrea numai binele nostru suprem, chiar și atunci când El ne educă dureros (Evrei 12.7). Noi avem voie să spunem Dumnezeului nostru cu mai multă încredere Tată, decât a fost revelat în Vechiul Testament (Romani 8.15; Galateni 4.6). Noi avem voie să avem aceeași apropiere de Tatăl precum are Fiul (Ioan 17.21). Mai aproape și mai intim nu este posibil.

Astfel îți doresc ție și îmi doresc mie în toate împrejurările vieții, nu numai în cele grele, să avem o privire echilibrată spre Dumnezeu, Tatăl nostru, și spre Domnul nostru Isus și să așteptăm totul de la El. El niciodată nu ne dezamăgește, chiar și atunci când eșuăm. El ajunge la țelul Său bun și în viața ta și în viața mea. Dumnezeul nostru credincios Își respectă cuvântul și te lasă pe tine și mă lasă pe mine să trăim că El împlinește făgăduințele Lui bune.

Suveranitatea lui Dumnezeu și atotputernicia Lui pe de o parte și pe de altă parte apropierea Sa personală pot împreună într-o călăuzire de viață personală acordată optim să ne impresioneze enorm, să ne conducă și să ne pună în uimire și laudă și mulțumire aduse Dumnezeului nostru. Nu vrei și tu să-ți încredințezi viața necondiționat și fără rezerve unui astfel de Dumnezeu măreț?

Adnotare

[1] Cartea Isaia constă din trei părți principale. Prima parte (Isaia 1-35) vorbește preponderent despre judecata asupra lui Israel, Iuda, precum și asupra multor popoare limitrofe, dar are și profeții minunate despre venirea lui Mesia și despre viitor. Partea a doua (Isaia 36-39) este un pasaj istoric din viața lui Ezechia. Partea a treia (Isaia 40-66) constă din trei ori nouă capitole. Capitolele 40-48 profetesc eliberarea din captivitatea babiloniană. Capitolele 49-57 vorbesc în mod deosebit despre Robul lui Dumnezeu care va veni, Mesia. Capitolul 53, care descrie pe Robul lui Dumnezeu suferind, constituie exact mijlocul acestei părți. Capitolele 58-66 vorbesc rezumativ despre viitorul minunat

din Împărăția păcii, când poporul Israel se va fi întors la Dumnezeul lui.

[2] Textele biblice prezentate în cursiv

Tradus de la: [Ein beeindruckender Kontrast in Gottes Wesen und seinem Handeln.](#)

Traducere: Ion Simionescu